

navnlig i de sidste Aar almindelig antaget her, at vi væsentlig lod vor Politik diktere fra St. Petersborg, og der er maasse Mange, der tvivlede om, at det vilde føre til et heldigt Resultat, men som ansaa det for Pligt paa dette Omraade at give fuldstændig frie Hænder. Selv ifjor Vinter, hvor der var de Smaarivninger eller hvad man vilde kalde det, mellem det tydske Rige og os i Anledning af Formælingshøitideligheden her, nærede man ogsaa afskillig Betænk- lighed ved den Maade, hvorpaa Ministeriet var traadt op ved denne Leilighed, men saa kom Ulyk- ken. I sidste Vinter tabte vi den sidste Rest af Haab om Slesvigs Gjenhervelse (Modsigelse af Berg). Ja, det ærede Medlem har maasse flere Oplysninger, end vi Andre ere i Besiddelse af . . . men selv da gjorde man ikke Noget fra Rigs- dagens Side, men overlod det fuldstændig til Re- gjerungen at gjøre, hvad den vilde. De Udtalelser, som kom fra Regjeringens Side, var ikke Andet end, hvad vi Alle vidste. Jeg er ikke berettiget til at komme ind paa Noget af det, der blev med- delt under Forholigheds Form; men efter den Maade, hvorpaa regjeringsvenlige Blade uden at faae nogen Trettesættelse derfor have anset sig for berettigede til at give deres Indtryk Luft, maa ogsaa jeg sige, at det Indtryk, det gjorde paa mig og Mange med mig, var, at Regjeringen ikke havde været heldig i sin Bestræbelse, og at den hele Politik, som Regjeringen havde fulgt indtil da, havde været ensidig og fuldt ud havde svaret til den Frygt, som man i lange, lange Tider havde været ved at se Regjeringen gaa den Vej den gik. Nu vide vi ikke, hvad Regjeringen har gjort siden den Tid, om den overhovedet har gjort No- get; vi vide overhovedet ikke, hvad Regjeringen har gjort i sin udenrigste Politik. Forholdene i Europa have forandret sig betydelig fra, hvad de vare for et Aar siden. Forbundet mellem de tre store Keiserriger synes at være forbi; der synes snarere at være Tendents til at danne sig en Alliance mellem Tydskland, Østerrig og England paa den ene Side, medens det store Rusland, som tidligere spillede en stor Rolle, og for os altid har været en levende Stjerne, i det Mindste for dette Ministerium, har tabt en stor Del af sin Indflydelse og er kommet i et mindre intimt Forhold til sine nærmeste Naboer. Under disse Omstændigheder kan jeg ikke negte, at det fore- kommer mig, at Rigsdagen maa have en aldeles overveien- de Interesse af at faae at vide, hvilken Vej Regjeringen gaar. Der er for en lille Stat kun een Politik at føre, som er sikker og forsvarlig, og det er først og fremmest at holde sig gode Venner med sine Naboer, og vore Naboer ere først og fremmest Sverrig og Norge og dernæst Tyskland og England. Man kunde ogsaa tænke sig en anden Politik, nemlig den, at søge sine Venner længere borte i Haab om, at de i et givet Dieblit skulde hjælpe os til store

Fordele paa Naboernes Bekostning. Mellem disse to Yderligheder er der naturligtvis en Masse Va- riationer. Jeg tilstaar, at den sidste Politik synes jeg ikke om; hos en lille Stat passer den ikke, thi den er en Sasardpolitik. Vi vide ikke det Mindste om, hvilken Vej Regjeringen gaar. Ser man, hvad der er sket i Sommerens Løb, saa maa man nærmest faae det Indtryk, at Regjerin- gen endnu bestandig sætter, om jeg saa maa sige, en ensidig Lillid til Hjælp fra russisk Side. Jeg er saa langt fra at bebrejde den ærede Regjering, at den søger at etablere et godt Forhold til det russiske Keiserrige, at jeg vilde anse det for uklogt, hvis den ikke gjorde det. Men man kan jo gjøre dette samtidig med, at man søger at opnaa et godt Forhold til andre Magter og først og frem- mest lægger Vægt paa at være godt stillet til sine Naboer, og man kan paa den anden Side gjøre det saa ensidigt, at man mister det gode Forhold til Naborigerne. Der foreligger saa Lidt af, hvad Regjeringen har gjort, at det er vanskeligt at dømme. Vilde jeg blot holde mig til Pressen, saa ser det ud, som om Regjeringens og den re- gjeringsvenlige Presse endog er mere russisk end selve den russiske Presse, og af dette kunde man jo antage, at Regjeringen fuldstændig er gaaet over til den Side. Ser jeg paa Regjeringens Handlinger, foreligger der egentlig ikke Andet, end at Regjeringen har anerkjendt Rumænien, endnu inden de andre europæiske Stater have gjort det, og inden Rumænien havde opfyldt sine Forpligtelser efter Berlintraktaten. Det forekom- mer mig at være en noget vel stærk Sver fra Re- gjerungens Side. Jeg tror, at man sendte Olesant- ordenen til Fyrsten af Rumænien paa et Lids- punkt, da han, saavidt jeg veed, endnu ikke var anerkjendt af andre Magter end Rusland. Hvad vort Forhold til vore nærmeste Naboer angaar, veed jeg ikke Andet, end at Regjeringen har været overordentlig uheldig i sine Forhandlinger med den tydske Regjering i Anledning af Posttraktat- ten, den Posttraktat, som vi forøvrigt for et Par Aar siden opfordrede Regjeringen til at op- sige, for at vi kunde faae bedre Betingelser, men som Regjeringen den Gang holdt stærkt paa. At den nu har op sagt den, er vistnok sket med fuld Ret, da det jo nemlig har viist sig, at den tydske Regjering ikke ønsker at fastholde den læn- ger. Posttraktaten er altsaa nu, som man veed, op sagt, uden at der er kommet noget Andet i Stedet, og det er jo en offentlig Hemmelighed — maasse det forresten ikke engang skal være en Hemmelighed — at denne Opsigelse har givet An- ledning til Forhandlinger mellem vor og den tydske Regjering, ved hvilken vor Regjering i en ganske mærkelig Grad har viist sig at være ude af Stand til at komme til et Resultat med den tydske Re- gjering. Det kan jo være, at det er den tydske Regjering's Skyld; men det kan ogsaa ligge i den Maade, hvorpaa vore udenrigske Forhandlinger